

[Socialministeren.]

stod det mig straks klart, at skulde hele Sociallovgivningen revideres, kodificeres og forenkles indenfor en nær Fremtid, maatte der straks tages fat og af Ministeriet selv. Derfor begyndte jeg med at ophæve den store Socialkommission, der i bedste Fald vilde have været Aar om at afgive Betænkning, og udstykkede Arbejdet efter en forud lagt Plan til forskellige specielle tekniske Smaaudvalg, der samtidig og hvert for sig kunde arbejde hurtigt paa sit Speciale, men indenfor de fastsatte Rammer.

Set rent paa Forhaand kunde det vel synes principielt naturligt ved en Kodificering og Forenkling af den samlede Sociallovgivning at følge den historiske Linie, altsaa at begynde med Fattiglovgivningen, og tage sit Udgangspunkt i den oprindelige Lov af 1891, Fattigloven, hvis ledende Grundsætninger om Forsørgelsesret og Forsørgelsessted, om Administration og Refusion m. m. har en vis Betydning ogsaa for de fleste senere Love paa dette Omraade. Men det var givet, at en Kodifikation af saa omfattende et Lovstof, som hele den danske Fattiglovgivning med og uden Fattighjælps Virkninger, hvorunder altsaa hører de forskellige Former af Sygehjælp, Loven om Hjælpekasser, Værgeraad, Enkebørn, Alimentationsbidrag, Børneforsorg o. s. v., og navnlig Forsøg paa at sammenarbejde alle disse forskellige og forskelligartede Love i en eneste stor Lov om offentlig Forsorg, absolut ikke kunde foretages eller komme til at foreligge paa Rigsdagens Bord før næste Efteraar, saaledes at Rigsdagen altsaa i indeværende Samling overhovedet ikke vilde have set noget til Forslag vedrørende Sociallovgivningens Revision. Derfor valgte jeg en anden Vej, en Vej, der kunde føre hurtigere til Maalet, nemlig denne: først at udsondre de Omraader, der her i Landet i særlig Grad har hvilet paa selvstændigt Grundlag, og hvis Ordning samtidig mindst berøres af de Hovedregler, der gælder for Forsørgelseslovgivningen, og dette er Tilfældet med Arbejdsløshedslovgivningen, med Ulykkesforsikringen, med Sygekassevæsenet og med Invalideforsikringen, hvilke Omraader det vilde være forholdsvis hurtigere og lettere at blive færdig med at faa indpasset i det samlede System, det System, der for øvrigt efter min Plan ogsaa kræver Aldersrenten indbygget i Forsikringsordningen, saaledes som det er sket gennem det foreliggende Forslag, hvilket jeg om et Øjeblik skal komme til. Dette Forsikringsomraade kunde vi antages at komme igennem i Løbet af Sommeren, sam-

tidig med at Arbejdet paa Forsørgelseslovgivningen i Ministeriet kunde indledes. Der vilde med andre Ord ved denne Fremgangsmaade kunne indvindes et Aar, og Rigsdagen kunde allerede tage fat i indeværende Efteraar, naar den altsaa blot samtidig fik Kendskab ogsaa til Planerne for næste Aar i alle Hovedtræk og til de dermed forbundne Ændringer i Administration, Refusion og samlede Udgifter, og det er dette, der sker nu, dels gennem denne Tale, dels gennem det Materiale, der ledsager Lovforslaget. Selvfølgelig kræver denne Fremgangsmaade et langt mere anspændt Arbejde i Ministeriet og i Udvalgene, end om vi havde kunnet udskyde hele Fremsættelsen af Revisionsforslaget endnu et Aar; men dels vilde dette sidste altsaa have sinket Revisionen og fremkaldt en Hoben ganske vist ufortjent Mistæneliggørelse, dels vilde det formentlig have været en praktisk set lidet heldig Ordning at lade Rigsdagen være arbejdsløs i Vinter paa dette Omraade for til næste Vinter at vælte hele det samlede Lovstof ind over den paa en Gang. Derfor tror jeg, den Fremgangsmaade, der er valgt, er den eneste rigtige. Den er overkommelig, den er praktisk, og den er mest hensynsfuld baade overfor dem, der længes efter denne Revision, og overfor den høje Rigsdag, som dog kan gøre Krav paa en rimelig Fordeling af Arbejdet.

Naar man da skal give en nærmere Redegørelse for Nødvendigheden af og Formaålet med den samlede Revision af den meget omfattende, splittede og delvis planløse danske Sociallovgivning, der for Tiden omfatter eller berører over 20 forskellige Love, hvoraf de fleste gennem Aarene ustandselig er ændret, saa vilde det være meget interessant og belærende at gennemgaa hele denne Udvikling fra 1891, men det vilde føre alt for vidt. Jeg maa derfor nøjes med nogle Antydninger, som samtidig vil belyse den nuværende Ordningens Hovedfejl, der viser tilbage til Grundlaget for denne: Fattigloven af 1891. Nogle vil sige, at den største Hovedfejl var Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891, der indførte den vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse efter et frit Skøn i Stedet for en Tvangsfolkeforsikring, som derfor senere har vist sig praktisk og politisk uigennemførlig her i Landet. Derom kan der naturligvis diskuteres, og jeg skal senere vende tilbage til dette Problem, men jeg vil dog straks gøre opmærksom paa, at har vi aldrig faaet Tvangsfolkeforsikring, saa har vi til Gengæld faaet oparbejdet her i Landet en frivillig Sygekasse- og Arbejdsløshedsfor-